

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
ГЈУКАТА КУШТЕТУЕСЕ
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 21. aprila 2020. godine
Ref. br.:RK 1549/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI131/19

Podnosilac

Sylë Hoxha

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda
AML. br. 1/2019 od 16. aprila 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Sylë Hoxha iz opštine Prizren (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [AML. br. 1/2019] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 16. aprila 2019. godine u vezi sa presudom [AA. br. 333/2018] Apelacionog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Apelacioni sud) od 31. oktobra 2018. godine i presudom [A. br. 1750/15] Odeljenja za upravne sporove Osnovnog suda u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud) od 16. aprila 2018. godine.
3. Osporena presuda Vrhovnog suda je podnosiocu zahteva uručena 13. maja 2019. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovník).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 19. avgusta 2019. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 20. avgusta 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Gresu Caka-Nimani za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bajram Ljatifi (predsedavajući), Safet Hoxha i Radomir Laban.
8. Dana 2. septembra 2019. godine, podnosilac zahteva je obavešten o registraciji zahteva. Istog dana je kopija zahteva poslata Vrhovnom sudu, Tužilački Savet Kosova (u daljem tekstu: TSK) i Osnovnom sudu sa zahtevom za dostavljanje povratnice koja pokazuje datum kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku.
9. Dana 10. septembra 2019. godine, Osnovni sud je dostavio gore navedeni dokument Sudu.
10. Dana 11. marta 2020. godine, Veće za razmatranje je razmatralo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

11. Iz dokumenata sadržanih u zahtevu, proizilazi da je TSK, odlukom [br. 833/2014] od 29. jula 2014. godine, imenovao podnosioca zahteva za vršioca dužnosti glavnog državnog tužioca. Podnosilac zahteva je dotičnu poziciju obavljao do 21. aprila 2015. godine, kada je predsednik Republike imenovao ukazom glavnog državnog tužioca Aleksandëra Lumezija.
12. Dana 19. maja 2015. podnosilac zahteva se obratio glavnom državnom tužiocu, ujedno i predsedavajućem TSK-a, radi ostvarivanja prava koja proističu iz Zakona br. 03/L-001 o prinalležnostima bivših visokih zvaničnika i Zakona br. 04/L-038 o izmenama i dopunama Zakona br. 03/L-001 o prinalležnostima bivših visokih zvaničnika (u daljem tekstu: Zakon o prinalležnostima bivših visokih zvaničnika), na osnovu čijeg člana 3. (Novčana dobit, podrška sa personalom i kancelarijskim prostorom) se "*bivšim visokim zvaničnicima*" smatraju bivši premijer, bivši glavni državni tužilac i bivši predsednici Skupštine, Ustavnog suda i Vrhovnog suda, respektivno.
13. Na osnovu spisa predmeta, s obzirom na to da TSK nije doneo bilo kakvu odluku povodom gore navedenog podneska, podnosilac zahteva je podneo TSK-u još jedan novi podnesak istog sadržaja, kojim je tražio da mu se prizna pravo na prinalležnosti određene Zakonom o prinalležnostima bivših visokih zvaničnika u svojstvu "*bivšeg visokog zvaničnika*", odnosno bivšeg vršioca dužnosti državnog tužioca. Podnosilac zahteva je naveo da ispunjava sve zakonske uslove za priznavanje prava "*bivšeg visokog zvaničnika*" jer je za vreme vršenja funkcije vršioca dužnosti glavnog državnog tužioca koje je trajalo duže od šest (6) meseci obavljao sve dužnosti, odgovornosti i prava kao da je predsedničkim ukazom imenovan za glavnog državnog tužioca.
14. Dana 11. septembra 2015. godine, TSK je odlukom [KPK/br. 258/2015] odbio zahtev podnosioca zahteva. TSK je obrazložio da je podnosilac zahteva za vršioca dužnosti glavnog državnog tužioca KPK-ja imenovan odlukom TSK-a, a nije imenovan od strane predsednika Republike Kosovo u skladu sa stavom 7. člana 109. [Državni tužilac] Ustava i shodno tome nije stekao status bivšeg visokog zvaničnika kao što je utvrđeno članom 3. Zakona o prinalležnostima bivših visokih zvaničnika.
15. Dana 13. oktobra 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu, kojom je tražio da se njegova tužba usvoji, a osporena odluka TSK-a poništi. Podnosilac zahteva je pred Osnovnim sudom istakao (i) da on, s obzirom na to da je vršio funkciju glavnog državnog tužioca duže od šest (6) meseci ispunjava kriterijume utvrđene članom 3. Zakona o prinalležnostima bivših visokih zvaničnika i da je samim tim stekao pravo na ostvarivanje mesečne zarade u visini od 70% trenutne plate odgovarajuće funkcije, kao i druge prinalležnosti predviđene ovim zakonom; i (ii) da uprkos obrazloženju TSK-a, član 3. Zakona o prinalležnostima bivših visokih zvaničnika utvrđuje samo uslov "*vršenja*" dužnosti vršioca dužnosti glavnog državnog tužioca od šest (6) meseci, a ne uslov "*imenovanja*" u skladu sa stavom 7. člana 109. Ustava. Na kraju, podnosilac zahteva je naveo da je kao vršilac dužnosti vršio sve funkcije glavnog državnog tužioca, da je nadgledao rad svih osnovnih tužilaštava,

donosio različite pravilnike, odluke i uputstva i primao platu glavnog državnog tužioca za vreme dok je bio vršilac dužnosti navedene funkcije.

16. Neodređenog datuma, TSK je dostavio odgovor na tužbu podnosioca zahteva, navodeći da je podnosilac zahteva imenovan za vršioca dužnosti odlukom TSK-a, a ne u skladu sa stavom 7. člana 109. Ustava i da mu se stoga ne može priznati pravo na sticanje statusa bivšeg visokog zvaničnika na osnovu člana 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika.
17. Dana 16. aprila 2018. godine, Osnovni sud je presudom [A. br. 1750/15] odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca zahteva. Osnovni sud je ocenio da je TSK pravilno odlučio kada je odbio kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca zahteva iz razloga što nije imenovan ukazom od strane predsednika Republike Kosovo u postupku koji je utvrđen stavom 7. člana 109. Ustava i da stoga nije stekao status bivšeg visokog zvaničnika na osnovu stava 7. člana 109. Ustava i člana 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika.
18. Dana 23. maja 2018. godine, podnosilac zahteva je protiv gore navedene presude izjavio žalbu Apelacionom sudu, navodeći pogrešnu primenu materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i predložio da se osporena presuda ukine i da mu se prizna pravo na odgovarajuću prinadležnost u skladu sa Zakonom o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika. U svojoj žalbi, podnosilac zahteva je konkretno naveo (i) da Zakon o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika "na taksativan način" utvrđuje da bivši zvaničnici koji su najmanje šest (6) meseci vršili jednu od funkcija određenih u ovom zakonu stiču status bivšeg visokog zvaničnika da ostvaruju mesečnu platu u iznosu od 70% trenutne plate odgovarajuće funkcije; i (ii) da Osnovni sud prilikom donošenja pobijanje presude nije osporio činjenicu da je tužilac, odnosno podnosilac zahteva, ispunio zakonski kriterijum utvrđen Zakonom o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika i da je shodno tome, budući je činjenično stanje pravilno utvrđeno, materijalno pravo to koje je pogrešno primenjeno u okolnostima njegovog slučaja.
19. Dana 31. oktobra 2018. godine, Apelacioni sud je presudom [AA. br. 333/2018] odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio gore navedenu presudu Osnovnog suda.
20. Dana 14. januara 2019. godine, podnosilac zahteva je pozivajući se na povrede odredaba postupka i povredu materijalnog prava, predložio Kancelariji glavnog državnog tužioca da podnese zahtev za zaštitu zakonitosti protiv gore pomenutih odluka Osnovnog i Apelacionog suda.
21. Dana 5. februara 2019. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca je obavestila podnosioca zahteva da je usvojila njegov predlog za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti. Istog dana, Kancelarija glavnog državnog tužioca podnela je Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti [KMLA. br. 1/2019] protiv presude [AA. br. 333/2018] Apelacionog suda od 31. oktobra 2018. godine u vezi sa presudom [A. br. 1750/15] Osnovnog suda od 16. aprila 2018. godine, navodeći pogrešnu primenu materijalnog prava u kontekstu tačke b) stava 1. člana 247. Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) u vezi sa stavom 1. člana 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika.

22. Kancelarija glavnog državnog tužioca je naglasila da su nižestepeni sudovi pogrešno primenili član 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika jer je podnosilac zahteva za period od avgusta 2014. do aprila 2015. godine kao vršilac dužnosti preduzima sve radnje i donosio sve odluke koje su bile u nadležnosti glavnog državnog tužioca, na osnovu Zakona o državnom tužiocu i odgovarajućih izmena i dopuna, navodeći da ovo činjenično stanje *“vodi do zakonitog i logičnog zaključka da je podnosilac zahteva stekao status bivšeg visokog zvaničnika jer bi u suprotnom svaka radnja i odluka podnosioca zahteva u periodu u kojem je bio vršilac dužnosti glavnog državnog tužioca bila nezakonita”*.
23. Dana 16. aprila 2019. godine, Vrhovni sud je presudom [AML. br. 1/2019], odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti Kancelarije glavnog državnog tužioca. Vrhovni sud je naglasio da je imenovanje podnosioca zahteva za vršioca dužnosti obavljeno odlukom TSK-a, ali nije proglašeno ukazom od strane predsednika Republike Kosovo i kao rezultat toga, podnosilac zahteva nije stekao status bivšeg visokog zvaničnika, kao što je utvrđeno stavom 7. člana 109. Ustava i članom 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika.

Navodi podnosioca zahteva

24. Podnosilac zahteva tvrdi da su povređena njegova osnovna prava i slobode zagarantovane članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP i članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.
25. U povodu navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, podnosilac zahteva tvrdi da odluke redovnih sudova nisu dovoljno obrazložene jer nisu ukazale na razliku između imenovanja vršioca dužnosti glavnog državnog tužioca odlukama TSK-a i imenovanja glavnog državnog tužioca od strane predsednika Republike Kosovo u skladu sa stavom 7. člana 109. Ustava. Konkretnije, po mišljenju podnosioca zahteva, iako su zakonitost odbijanja prava podnosioca zahteva da mu se prizna status bivšeg visokog zvaničnika obrazložili nepostojanjem predsedničkog ukaza, redovni sudovi su propustili da obrazlože jedini uslov utvrđen Zakonom o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika, odnosno *“vršenje najmanje šest meseci jednu od funkcija određenih u članu 2. tačka 3. ovog zakona”* u okolnostima konkretnog slučaja. Podnosilac zahteva naglašava razliku između *“vršenja”* i *“imenovanja”* na funkciju glavnog državnog tužioca, kao razliku koja po njegovom mišljenju nije obrazložena od strane redovnih sudova. U prilog svojim navodima o nepostojanju obrazložene sudske odluke, podnosilac zahteva se poziva na sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), odnosno na predmete *Suominen protiv Finske*, presuda od 1. jula 2003. godine; *Garcia Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine; *Hiro Balani protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1999. godine; *Higgings i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 19. februara 1998. godine; *H. protiv Belgije*, presuda od 30. novembra 1987. godine i slučajeve Suda KI99/14 i KI100/14, podnosioci *Shyqyri Syla i Laura Pula*, presuda od 8. jula 2014. godine (u daljem tekstu: slučajevi KI99/14 i KI100/14); KI97/16, podnosilac *“IKK Classic”*, presuda od 9. januara

2018. godine i KI87/18, podnosilac “*IF Skadeforsikring*”, presuda od 15. aprila 2019. godine.

26. Podnosilac zahteva naglašava da su redovni sudovi propustili da uzmu u obzir specifične okolnosti njegovog slučaja, a posebno činjenicu (i) da je on imenovan za vršioca dužnosti glavnog državnog tužioca odlukom TSK-a u hitnoj situaciji kada je Republika Kosovo ostala bez glavnog državnog tužioca i da je on vršio tu dužnost u periodu od 5. avgusta 2014. do 21. aprila 2015. godine; (ii) da bi imenovanje novog glavnog državnog tužioca prošlo kroz dugotrajni postupak raspisivanja javnog konkursa što bi moglo ugroziti upravljanje pravdom, a u prilog važnosti hitnosti imenovanja glavnog državnog tužioca, podnosilac zahteva se poziva na sudsku praksu ovog Suda u slučajevima br. KI99/14 i KI100/14; (iii) da je za vreme vršenja dužnosti vršio sva ovlašćenja glavnog državnog tužioca utvrđena primenljivim zakonima u Republici Kosovo; i (iv) da usled nepriznavanja statusa bivšeg visokog zvaničnika vršiocu dužnosti glavnog državnog tužioca, pitanje pravnog statusa odluka koje su donete u tom vremenskom periodu, “*dovodi u pitanje i načelo pravne sigurnosti*”.
27. Podnosilac zahteva takođe navodi i povrede osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članovima 24. i 54. Ustava.
28. Što se tiče prvog, odnosno člana 24. Ustava, podnosilac zahteva navodi: “*Vrhovni sud i ostale instance, preko osporenja zakonskog prava koje izvire iz člana 3.1 Zakona BR. 03/L-001 O PRINADLEŽNOSTIMA BIVŠIH VISOKIH ZVANIČNIKA, imajući u vidu da je podnosilac zahteva obavio funkciju Glavnog državnog tužioca za više od osam (8) meseci, povredili su mu pravo na jednakost pred zakonom*”.
29. Što se pak tiče drugog, odnosno člana 54. Ustava, podnosilac zahteva navodi sledeće: “*Vrhovni sud i sudovi ostalih instanci, ne uspevajući da obrazlože njihove odluke, nisu uspeali ni da garantuju jedno zakonsko pravo podnosioca zahteva, koja izvire iz člana 3.1. Zakona BR. 03/L-001 O PRINADLEŽNOSTIMA BIVŠIH VISOKIH ZVANIČNIKA i tako su povredili član 54. Ustava*”.
30. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda (i) da se njegov zahtev proglasi prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je prilikom donošenja osporene presude, Vrhovni sud povredio članove 24, 31. i 54. Ustava i član 6. EKLJP; (iii) da proglasi nevažećom presudu [AML. br. 1/2019] Vrhovnog suda od 16. aprila 2019. godine i vrati predmet na ponovno odlučivanje.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 16.

[Premoć Ustava]

1. *Ustav je najviši pravni akt Republike Kosovo. Zakoni i ostali pravni akti moraju biti u saglasnosti sa ovim Ustavom.*
2. *Upravna vlast potiče iz Ustava.*

3. *Republika Kosovo će poštovati međunarodno pravo.*
4. *Svako lice i organ Republike Kosovo se obavezuje da poštuje odredbe Ustava.*

Član 24.
[Jednakost pred zakonom]

1. *Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.*
2. *Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.*

Član 109.
[Državno tužilaštvo]

1. *Državno tužilaštvo je nezavisna institucija odgovorna za gonjenje učinioca krivičnih dela, ili drugih kažnjivih dela, kao što je i regulisano zakonom.*

[...]

7. *Državni tužioc će se imenovati i razrešiti od strane Predsednika Republike Kosovo na osnovu predloga Tužilačkog saveta Kosova. Državni tužioc će služiti mandat od sedam godina, bez mogućnosti ponovnog izbora.*

Zakon br. 03/L-001 o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika

Član 2.
Definicije

Dole navedene reči i fraze upotrebljene u ovom zakonu imaju sledeće značenje:

„Primanja“ podrazumeva novčanu isplatu iz budžeta Republike Kosova koja pripada bivšem visokom zvaničniku.

„Bivši visoki zvaničnik“ prema ovom zakonu bivši visoki funkcioneri su: bivši Predsednik Skupštine, bivši Premijer i bivši Predsednik Višeg suda.

„Odgovorna institucija“ podrazumeva se Ured predsednika Kosova, Ured premijera Kosova, Skupštinu Kosova, ili Vrhovni sud Kosova.

Član 3.
Novčana dobit, podrška sa personalom i kancelarijskim prostorom

- 3.1 *Bivši visoki funkcioneri koji su vršili najmanje šest meseci jednu od funkcija određenih u članu 2. tačka 3. ovog zakona, stiču status bivšeg visokog funkcionera čime ostvaruju mesečnu platu u iznosu od 70% trenutne plate odgovarajuće funkcije.*

Zakon br. 04/L-038 o izmenama i dopunama Zakona br. 03/L-001 o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika

Član 3.

U članu 2 bazičnog zakona definicije 2 i 3 menjaju se i glase:

“Bivšim visokim zvaničnicima” prema ovom zakonu, smatraju se: bivši predsednik Skupštine, bivši premijer, bivši predsednik Ustavnog suda, bivši Glavni državni tužilac i bivši predsednik Vrhovnog suda.

“Odgovorne institucije” su Skupština Kosova, Kancelarija Premijera, Ustavni sud, Državno tužilaštvo i Vrhovni sud Kosova.

Prihvatljivost zahteva

31. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, utvrđene Ustavom, propisane Zakonom i dalje preciziranje Poslovníkom.
32. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

33. Pored toga, Sud se takođe poziva i na uslove prihvatljivosti koji su propisani Zakonom. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

34. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova prihvatljivosti, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana i da osporava akt javnog organa, odnosno presudu [AML. br. 1/2019] Vrhovnog suda od 16. aprila 2019. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio za koja osnovna prava i slobode tvrdi da su mu povređena, u skladu sa članom 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u roku koji je određen članom 49. Zakona.
35. Međutim, pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane pravilom 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Stav 2. pravila 39. Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može razmatrati zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 39 (2) propisuje:

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

36. U tom pogledu, Sud podseća da je podnosilac zahteva nakon donošenja relevantne odluke TSK-a vršio funkciju glavnog državnog tužioca u periodu od 5. avgusta 2014. do 21. aprila 2015. godine, odnosno od penzionisanja dotadašnjeg glavnog tužioca do izbora novog glavnog tužioca od strane TSK-a i njegovog imenovanja ukazom od strane predsednika Republike. Nakon što je novi glavni tužilac počeo da vrši funkciju, podnosilac zahteva se obratio TSK-u sa zahtevom da mu se priznaju prava utvrđena Zakonom o prnadležnostima bivših visokih zvaničnika, na osnovu koga (i) se bivšim visokim zvaničnikom smatraju bivši predsednik Skupštine, bivši premijer, bivši predsednik Ustavnog suda, bivši glavni državni tužilac i bivši predsednik Vrhovnog suda; (ii) isti stiču ovaj status i imaju pravo da ostvaruju mesečnu platu u visini od 70% trenutne plate odgovarajuće funkcije pod uslovom da su jednu od ovih funkcija vršili najmanje šest (6) meseci. Zahtev podnosioca zahteva je prvo odbio TSK odlukom [KPK/br. 258/2015] od 11. septembra 2015. godine, a istu su zatim potvrdili i svi redovni sudovi. Svi su u suštini naglašavali razliku između *“vršenja”* ove funkcije i *“izbora”* ili *“imenovanja ukazom”* na ovu funkciju na osnovu relevantnih ustavnih odredbi i neprekidnog vršenja iste tokom najmanje šest (6) meseci. Sve instance, uključujući i Vrhovni sud, naglašavale su (i) da je podnosilac zahteva vršio ovu funkciju na osnovu relevantne odluke TSK-a i da nije izabran na osnovu postupka propisanog stavom 7. člana 109. Ustava; i (ii) da kao posledica

toga ne može steći status bivšeg visokog zvaničnika na osnovu Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika.

37. Podnosilac zahteva pred Sudom osporava ovaj nalaz redovnih sudova, navodeći povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP i članova 24. i 54. Ustava. Prvu, odnosno povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, kao što je prethodno objašnjeno, podnosilac zahteva tvrdi zbog nepostojanja obrazložene sudske odluke, tačnije zbog nepostojanja logične veze između zaključaka sudova i TSK-a, s jedne strane, i dokaza, činjenica i okolnosti njegovog slučaja, s druge strane, konkretnije u vezi sa razlikom između “vršenja” funkcije i “imenovanja” na funkciju, samo uz prvi uslov, odnosno “vršenje” u periodu od šest (6) meseci koji je određen u Zakonu o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika koji je, po mišljenju podnosioca zahteva, potreban za priznavanje statusa bivšeg visokog zvaničnika i samim tim za sticanje prava na pripadajuće prinadležnosti.
38. Sud će u nastavku ispitati navode podnosioca zahteva koji se odnose na (i) povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP u pogledu nepostojanja obrazloženja sudske odluke; i (ii) povredu članova 24. i 54. Ustava uz primenu sudske prakse ESLJP-a na osnovu koje je Sud, u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
39. S tim u vezi, Sud pre svega naglašava da praksa ESLJP-a utvrđuje da se pravičnost postupka ocenjuje na osnovu postupka kao celine (vidi, u ovom kontekstu, predmet ESLJP-a *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, presuda od 6. decembra 1988. godine, stav 68). Shodno tome, prilikom ocene navoda podnosioca zahteva, Sud će se takođe pridržavati ovog načela (vidi, slučaj Suda KI104/16, podnosilac *Miodrag Pavić*, presuda od 4. avgusta 2017. godine, stav 38 i slučaj KI143/16, podnosilac *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine, stav 31).
40. Što se tiče navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, Sud će se usredsrediti na navode o nepostojanju obrazložene sudske odluke od strane Vrhovnog suda. S tim u vezi, Sud naglašava da on već ima konsolidovanu praksu u pogledu prava na obrazloženu sudsku odluku koje je zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP. Ova praksa je izgrađena na osnovu sudske prakse ESLJP-a, uključujući, ali ne ograničavajući se na predmete *Hadjianastassiou protiv Grčke*, presuda od 16. decembra 1992. godine; *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine; *Hiro Balani protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1994. godine; *Higgins i drugi protiv Francuske*, presuda od 19. februara 1998. godine; *Garcia Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine; *Hirvisaari protiv Finske*, od 27. septembra 2001. godine; *Suominen protiv Finske*, presuda od 1. jula 2003. godine; *Buzescu protiv Rumunije, presuda od 24. maja 2005. godine*; *Pronina protiv Ukrajine*, presuda od 18. jula 2006. godine, i *Tatishvili protiv Rusije*, presuda od 22. februara 2007. godine. Pored toga, osnovna načela koja se odnose na pravo na obrazloženu sudsku odluku su razrađena i u slučajevima ovog Suda, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve KI72/12, *Veton Berisha i Ilfete Haziri*, presuda od 17. decembra 2012. godine; KI22/16, podnosilac *Naser Husaj*, presuda od 9. juna 2017. godine; KI97/16, podnosilac “*IKK Classic*”, presuda od 9. januara 2018. godine; KI143/16, podnosilac *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje

o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine; KI24/17, podnosilac *Bedri Salihu*, presuda od 24. jula 2019. godine i KI49/19, podnosilac *Limak Kosovo International Airport*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. oktobra 2019. godine.

41. U principu, sudska praksa ESLJP-a i sudska praksa Suda, naglašavaju da pravo na pravično suđenje obuhvata pravo na obrazloženu odluku i da sudovi treba da “*s dovoljnom jasnoćom izlože razloge na kojima su zasnovali svoje odluke*”. Međutim, ova obaveza sudova se ne može shvatiti kao zahtev da se detaljno odgovori na svaki argument. Obim u kojem se primenjuje ova dužnost navođenja razloga može varirati u zavisnosti od prirode odluke i mora se odrediti u svetlu okolnosti slučaja. Suštinski argumenti podnosioca zahteva su ti koji se moraju rešiti, a navedeni razlozi moraju biti zasnovani na važećem zakonu.
42. Sud podseća da se navodi podnosioca zahteva o nepostojanju obrazložene sudske odluke odnose na osporenu presudu Vrhovnog suda koja je doneta kao rezultat zahteva za zaštitu zakonitosti koji je podneo državni tužilac protiv presude Apelacionog suda. Ovaj poslednje pomenuti, odnosno državni tužilac je pred Vrhovnim sudom naveo povredu tačke b) stava 1. člana 247. ZPP-a, odnosno pogrešnu primenu materijalnog prava, tačnije pogrešnu primenu člana 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika. Po mišljenju državnog tužioca, činjenica da je podnosilac zahteva “*vršio*” funkciju glavnog državnog tužioca duže od šest meseci, kao što je utvrđeno u članu 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika, a što na osnovu istog predstavlja jedini kriterijum za sticanje statusa bivšeg visokog zvaničnika, dovoljna je za usvajanje zahteva podnosioca zahteva za sticanje prava koja proističu iz priznavanja statusa bivšeg visokog zvaničnika. Navodi državnog tužioca pred Vrhovnim sudom u suštini obuhvataju i odražavaju i suštinske navode podnosioca zahteva pred redovnim sudovima.
43. S tim u vezi, Sud podseća da su TSK odlukom [KPK/br. 258/2015] od 11. septembra 2015. godine i Osnovni i Apelacioni sud svojim relevantnim presudama, razjasnili: (i) razliku između imenovanja za vršioca dužnosti glavnog državnog tužioca odlukom TSK-a i imenovanja glavnog državnog tužioca predsedničkim ukazom u skladu sa stavom 7. člana 109. Ustava, i (ii) uslove koje treba ispuniti da bi se ostvarivala primanja bivših visokih zvaničnika u skladu sa Zakonom o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika. U principu, prilikom odbijanja zahteva, tužbe i žalbe podnosioca zahteva, respektivno, redovni sudovi su stavljajući naglasak na način “*imenovanja*” visokog zvaničnika, odnosno i u okolnostima konkretnog slučaja, glavnog državnog tužioca, razjasnili da je “*vršenje*” odgovarajuće funkcije koje je utvrđeno u Zakonu o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika uslovljeno načinom njegovog “*imenovanja*” utvrđenim stavom 7. člana 109. Ustava. Vrhovni sud je uvažio takav stav nižih instanci. On je, ispitujući navode državnog tužioca, takođe naglasio i činjenicu da podnosilac zahteva nije imenovan na položaj glavnog državnog tužioca na način koji je utvrđen Ustavom, već je privremeno postavljen za vršioca dužnosti na osnovu odluke TSK-a.
44. U tom smislu, Sud ističe relevantni deo obrazloženja Vrhovnog suda u kojem je utvrđeno:

“Član 109. stav 7 Ustava Republike Kosovo određuje da Državni tužioc će se imenovati i razrešiti od strane Predsednika Republike Kosovo na osnovu predloga Tužilačkog saveta Kosova. Državni tužilac će služiti mandat od sedam godina, bez mogućnosti ponovnog izbora. Dalje, član 3. Zakona br. 04/L-038 o izmenama i dopunama Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika određuje da bivši Visoki zvaničnik prema ovom Zakonu su: bivši predsednik Skupštine, bivši premijer, bivši predsednik Ustavnog suda, bivši glavni državni tužilac i bivši predsednik Vrhovnog suda.

Iz gore navedenog, proizilazi da određenje tužioca Sylë Hoxha, kao vršilac dužnosti Državnog glavnog tužioca je izvršen odlukom Tužilačkog saveta Republike Kosovo, ali ne i dekretom Predsednika Republike Kosovo, što podrazumeva da tužilac nije stekao status bivšeg visokog zvaničnika, kako je određeno sa članom 3. Zakona br. 04/L-038 o izmenama i dopunama Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika kao i člana 109. stav 7 Ustava Republike Kosovo.

Polazeći od gore navedenog, Vrhovni sud je nalazio da u ovom administrativno pravno pitanje, drugostepeni sud je pravično primenio odredbe upravnog spora, odredbu Zakona br. 04/L-038 o izmenama i dopunama zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika kao i odredbu Ustava Republike Kosovo kao i da navode u zahtevu Državnog tužioca o zaštiti zakonitosti su neosnovane, jer ne utiču na potvrđivanju drugog činjeničnog stanja od onoga koje je utvrdio drugostepeni sud. Prema proceni ovog suda, osporena presuda drugostepenog suda je jasna i razumljiva. U obrazloženju osporene presude su navedeni dovoljni razlozi za odlučne činjenice koje priznaje i ovaj sud. Sud procenjuje da je materijalno pravo pravično primenjeno i da se nije kršio zakon na štetu tužioca”.

45. U tom kontekstu, Sud primećuje da je Vrhovni sud protumačio član 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika (i) na taj način što je priznao pravo na sticanje statusa bivšeg visokog zvaničnika, a samim tim i prava na pripadajuća primanja, samo visokim državnim zvaničnicima koji su imenovani u skladu sa procedurama utvrđenim u Ustavu i relevantnim važećim zakonima, pod uslovom da su isti vršili odgovarajuću funkciju najmanje šest (6) meseci, i (ii) propisao da primanja koja su utvrđena ovim zakonom ne pripadaju drugim zvaničnicima koji su i mogli “vršiti” tu funkciju a da nisu “imenovani” na način koji je utvrđen Ustavom i relevantnim važećim zakonima, bez obzira na to da li su vršili tu funkciju za šest (6) meseci i vršili potpuna ovlašćenja date funkcije tokom tog vremenskog perioda.
46. Sud naglašava da je uslovljavanje “vršenja” odgovarajuće funkcije načinom “imenovanja”, odnosno imenovanjem u skladu sa procedurom koja je utvrđena stavom 7. člana 109. Ustava u saglasnosti sa (i) hijerarhijom normi i premoći Ustava, i (ii) samim članom 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika.
47. Što se tiče prvog, Sud naglašava da su redovni sudovi i TSK u konkretnom slučaju poštovali hijerarhiju pravnih normi i premoć Ustava utvrđenu u njegovom članu 16, oslanjajući se na formulaciju stava 7. člana 109. Ustava,

naglašavajući razliku između imenovanja za “vršioca” dužnosti glavnog državnog tužioca na osnovu odluke TSK-a i “imenovanja” za glavnog državnog tužioca od strane predsednika Republike na predlog TSK-a.

48. Što se pak tiče drugog, Sud naglašava da se uprkos činjenici da se član 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika poziva samo na dva uslova za sticanje prava koja proističu iz tog zakona, odnosno “vršenje” funkcije i to u periodu od šest (6) meseci, ove uslove treba tumačiti u vezi sa članom 2. i relevantnim izmenama istog zakona, a prema kojem, ovo pravo ima samo veoma ograničen broj javnih zvaničnika, odnosno bivši predsednik Skupštine, Ustavnog suda i Vrhovnog suda i bivši premijer i bivši glavni tužilac.
49. Priznavanje ovog prava na tako uskoj i specifičnoj listi funkcionera, podrazumeva njihovo “imenovanje” u skladu sa relevantnim ustavnim i zakonskim odredbama, a zatim i sa uslovom vršenja te funkcije najmanje šest (6) meseci. Prema tome, pravo na sticanje statusa “bivšeg visokog zvaničnika” ima samo pet (5) kategorija pozicija koje su specifično nabrojane u članu 2. gore navedenog zakona, pod uslovom da pored “imenovanja” na osnovu ustavnih i zakonskih odredaba, ispunjavaju i uslov “vršenja” te funkcije najmanje šest (6) meseci. U suprotnom, prava koja proističu iz priznavanja statusa “bivšeg visokog zvaničnika”, ne bi pripadala ni tim pet (5) kategorija koje su specifično nabrojane u članu 2. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika, ako isti nisu “vršili” tu funkciju najmanje (6) meseci. Shodno tome, “imenovanje” ne dovodi automatski do sticanja tih prava, već je uslovljeno i “vršenjem” u periodu od najmanje šest (6) meseci.
50. U tom smislu, Sud naglašava da je razlika između “izbora” i “vršenja” funkcije napravljena i u slučaju predsednika Republike na osnovu važećeg zakona, odnosno Zakona br. 03/L-094 o predsedniku Republike Kosovo i Zakona br. 06/L-004 o izmenama i dopunama Zakona br. 03/L-094 o predsedniku Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon o predsedniku) i sudskoj praksi Suda u slučaju br. KO97/10, podnosilac *Jakup Krasniqi*, presuda od 28. decembra 2010. godine (u daljem tekstu: slučaj Suda br. KO97/10).
51. Sud naglašava da Poglavlje II Zakona o predsedniku koje se odnosi na prava predsednika Republike Kosovo po završetku mandata, utvrđuje, između ostalog, i pravo predsednika na penziju čija visina iznosi sedamdeset posto (70%) plate koju prima predsednik Republike Kosovo. Međutim, ostvarivanje ovih prava je uslovljeno u članu 18. tog zakona, a tačnije “završetkom mandata na koji je izabran”. Gore navedeni član, samim tim, uslovljava sticanje ovih prava od strane predsednika uslovom (i) da je “izabran” za predsednika Republike na osnovu relevantnih odredbi Ustava, i (ii) da je okončao svoj mandat, osim ako je taj mandat okončan kao rezultat razrešenja, kao što je utvrđeno u članu 10. Zakona o predsedniku.
52. Pored toga, Sud takođe naglašava da član 90. [Privremeni izostanak predsednika] Ustava utvrđuje uslove pod kojima predsednik Skupštine može biti vršilac dužnosti predsednika Republike Kosovo, ali ne duže od šest (6) meseci i da je Sud svojom sudskom praksom, odnosno slučajem br. KO97/10, stavio naglasak na razliku između izbora/imenovanja na određenu funkciju i imenovanja za vršioca dužnosti te funkcije, držeći stav da “vršilac dužnosti”

predsednika nije izabrani predsednik Republike Kosovo (vidi slučaj Suda br. KO97/10, stavovi 23-25).

53. Shodno tome, i u tom kontekstu, Sud ponovo naglašava da uprkos tvrdnjama podnosioca zahteva o nepostojanju obrazloženja sudske odluke, odnosno osporene presude, Sud smatra da su na osnovu njegove sudske prakse i sudske prakse ESLJP-a, navodi podnosioca zahteva i navodi državnog tužioca, ispitani i obrazloženi od strane Vrhovnog suda. Sud smatra da su u okolnostima konkretnog slučaja, suštinski navodi podnosioca zahteva koji su predočeni pred redovnim sudovima u vezi sa pogrešnim tumačenjem člana 3. Zakona o prinadležnostima bivših visokih zvaničnika, dovoljno obrazloženi od strane redovnih sudova što je imalo za rezultat postupak koji, u celini gledano, i u vezi sa navodima o nepostojanju obrazložene sudske odluke, ispunjava uslove koji su utvrđeni relevantnom sudskom praksom prilikom tumačenja člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
54. Sud, takođe, podseća da se podnosilac zahteva u prilog svojoj tvrdnji o nepostojanju obrazložene sudske odluke poziva na određeni broj predmeta ESLJP-a i Suda. Sud, u tom aspektu, naglašava da su sva opšta načela koja se tiču prava na obrazloženu sudsku odluku koje je zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP već uvrštena u praksu Suda, kao što je prikazano u stavu 40 ovog rešenja i da su primenjena u okolnostima konkretnog slučaja.
55. Jedini slučaj na koji se pozvao podnosilac zahteva, a koji nije povezan sa pravom na obrazloženu sudsku odluku jeste slučaj Suda KI99/14 i KI100/14. U tom kontekstu, Sud naglašava da podnosilac zahteva, osim činjenice da je naveo ovu odluku, nije izložio njenu činjeničnu i pravnu povezanost sa okolnostima konkretnog slučaja, koji zadatak, na osnovu sudske prakse Suda, pripada podnosiocu zahteva. Sud je dosledno naglašavao da se obrazloženja drugih sudskih odluka moraju tumačiti u kontekstu i u svelu činjeničnih okolnosti u kojima su donete (vidi, između ostalog, u ovom kontekstu, presudu u slučaju KI48/18 od 4. februara 2019. godine, podnosilac *Arban Abrashi i Lidhja Demokratike e Kosovës* (LDK), stav 275; i slučaj KI119/17, podnosilac *Gentian Rexhepi*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. maja 2019. godine, stav 80). Međutim, i bez obzira na činjenicu da podnosilac zahteva nije argumentovao povezanost svog slučaja sa slučajem KI99/14 i KI100/14, Sud naglašava činjenicu da navedeni slučajevi nemaju nikakve sličnosti i da je “značaj” ili “hitnost” izbora glavnog državnog tužioca, na koju se poziva podnosilac zahteva, u slučaju KI99/14 i KI100/14 primenjena u kontekstu ocene iscrpljivanja pravnih sredstava (vidi stavove 50 do 54 slučaja Suda KI99/14 i KI100/14).
56. Stoga, u ovim okolnostima, a na osnovu napred navedenog i uzimajući u obzir navode koje je izneo podnosilac zahteva i činjenice koje je on predočio, Sud, oslanjajući se i na standarde koji su uspostavljeni u njegovoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoju tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda u pogledu obrazložene sudske odluke zagarantovane članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.

57. Sud dalje ponovo naglašava da u principu “pravičnost” koja se zahteva članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP nije “supstancijalna”, već “procesna” pravičnost. U praktičnom smislu, i u principu, to se svodi na kontradiktorni postupak u kome se stranke saslušavaju i nalaze u istim uslovima pred sudom (vidi u ovom kontekstu slučaj Suda br. KI42/16, podnosilac *Valdet Sutaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41 i druge tu navedene reference; KI118/18, podnosilac *Eco Construction d.o.o.*, citiran u tekstu iznad, stav 48, i KI49/19, citiran u tekstu iznad, stav 55).
58. Ovo znači da se strankama mora omogućiti sprovođenje postupka na osnovu načela kontradiktornosti; da im se mora dati mogućnost da tokom različitih faza postupka predoče argumente i dokaze koje smatraju relevantnim za svoj slučaj; da su svi argumenti, objektivno gledano, koji su bili relevantni za rešavanje njihovog slučaja, propisno saslušani i razmotreni od strane sudova; da su činjenični i pravni razlozi za osporene odluke detaljno razmatrani; i da su, u skladu sa okolnostima slučaja, postupci u celini gledano bili pravični (vidi, između ostalog, slučaj Suda KI118/17, podnosilac *Şani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. februara 2018. godine, stav 35; vidi, takođe, *mutatis mutandis*, predmet *Garcia Ruiz protiv Španije*, citiran u tekstu iznad, stav 29). Sud smatra da u okolnostima konkretnog slučaja, podnosilac zahteva nije argumentovao da to nije slučaj.
59. Sud na kraju naglašava da član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP ne garantuju nikome povoljan ishod u sudskom postupku niti predviđaju da Sud dovodi u pitanje primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u parničnom sporu, gde obično jedna strana dobija, a druga gubi (vidi, u ovom kontekstu, slučaj Suda KI118/17, citiran u tekstu iznad, stav 36, i KI142/15, podnosilac *Habib Makiqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 1. novembra 2016. godine, stav 43).
60. U tom smislu, Sud naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova i TSK-a ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje ili o povredi prava na njihovu sudsku zaštitu (vidi predmet ESLJP-a *Mezótúr-Tiszazugi Társulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21 i, između ostalog, KI56/17, podnositeljka *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. decembra 2017. godine, stav 42).
61. Sud takođe podseća da podnosilac zahteva navodi i povredu članova 24. i 54. Ustava. U vezi sa ovim navodima, Sud podseća na svoju sudsku praksu prema kojoj samo pominjanje određenog člana Ustava, bez jasnog i relevantnog obrazloženja o tome kako je to pravo povređeno, nije dovoljno kao argument za aktiviranje zaštitnog mehanizma koji pružaju Ustav i Sud kao institucija koja vodi računa o poštovanju ljudskih prava i sloboda (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda KIO2/18, podnosilac *Vlada Republike Kosovo [Ministarstvo životne sredine i prostornog planiranja]*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. juna 2019. godine, stav 36 i KI95/19, podnosilac *Ruzhdi Bejta*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. oktobra 2019. godine, stavovi 30-31).
62. Takav stav Suda je zasnovan na sudskoj praksi ESLJP-a, na osnovu koje se navodi ili žalbe koje su neobrazložene i nepotkrepljene argumentima i dokazima

odbijaju kao neosnovane na ustavnim osnovama. (Vidi Vodič ESLJP-a od 30. aprila 2019. godine kroz uslove prihvatljivosti; Deo I. Neprihvatljivost na temelju merituma; A. Očigledno neosnovana predstavka; 4. Nepotkrepljene žalbe: nedostatak dokaza, stavovi 280 od 283).

63. Međutim, Sud, povodom navoda koji se odnose na (i) član 24, naglašava da na osnovu sudske prakse ESLJP-a, u principu, da bi se neko pitanje pokrenulo u okviru člana 24. Ustava i člana 14. EKLJP mora postojati različito postupanje sa osobama u sličnim ili uporedivim situacijama (vidi predmet ESLJP-a *X i drugi protiv Austrije*, presuda od 19. februara 2013. godine, stav 98). Pored toga, svako različito postupanje ne predstavlja povredu gore navedenih članova. U principu, razlika u postupanju je diskriminatorna ako nema objektivnog ili razumnog opravdanja; drugim rečima, ako ne teži legitimnom cilju ili ako nema razumnog odnosa između sredstava koja su upotrebljena i cilja koji se želi postići (vidi predmet ESLJP-a *Guberina protiv Hrvatske*, presuda od 22. marta 2016. godine, stav 69 i druge tu navedene reference). U okolnostima konkretnog slučaja, podnosilac zahteva nije precizirao nijedan navod o bilo kakvoj razlici u postupanju i samim tim nije obrazložio niti potkrepio svoje navode o povredi člana 24. Ustava; i (ii) član 54, te naglašava da su oni u osnovi isti kao i navodi o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP i ne pokreću druga pitanja koja već nisu razmotrena od strane Suda. Shodno tome, u okolnostima konkretnog slučaja, podnosilac zahteva nije precizirao nijedan navod u vezi sa povredom svog prava na sudsku zaštitu prava i kao posledica toga nije obrazložio niti potkrepio svoje navode o povredi člana 54. Ustava.
64. Stoga, u okolnostima konkretnog slučaja, Sud smatra da podnosilac zahteva nije tačno razjasnio činjenice i navode o povredi člana 24. i 54. Ustava i kao rezultat toga i ovi navodi se, pored ostalih navoda u vezi sa članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, koji su prethodno razmotreni i razjašnjeni, moraju proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je utvrđeno u stavu 2 pravila 39. Poslovnika.
65. Na osnovu napred navedenog i uzimajući u obzir posebne karakteristike slučaja, navode koje izneo podnosilac zahteva i činjenice koje je predočio, Sud, oslanjajući se i na standarde koji su uspostavljeni u njegovoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoju tvrdnju o povredi svojih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP i članovima 24. i 54. Ustava.
66. Shodno tome, Sud utvrđuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i da se proglašava neprihvatljivim u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 11. marta 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Gresa Caka-Nimani

Gresa Caka-Nimani

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

Arta Rama-Hajrizi